

မြန်မာ့

မျိုး

အချိန်အတန်ကဏ္ဍာ

GRAPHIC DESIGN: THEIN SHWE KYI

အခန်း (၁)

စကားသံလုံးဝတိတ်ဆိတ်နေသည့် အခန်းထဲမှာ Air Con လေအေးစက်သံ တိုးတိုးလေးကတောင် ကျယ်လောင်လွန်းသည် ထင်မိသည်။ ။

ရုံးခန်းတစ်ခုလုံးကို ရေညှိရောင် မှန်ချပ်တွေ ကာရံထားတာမို့ မိုးစင်စိတ်တွေ မွန်းကျပ်သလို ခံစားရသည်။ ။ အလုပ်စားပွဲနောက်မှာ ထိုင်နေသော M.D ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက အခုထိ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောသေးပါ။

မိုးစင်ကို ထိုင်ခုံရှေ့မှာ ထိုင်ခိုင်းထားတာတောင် သုံးမိနစ်လောက်ကြာပြီ ထင်သည်။ ။ ထိုအချိန်လေးကပဲ မိုးစင်အတွက် စိတ်ပင်ပန်း ဆင်းရဲလွန်းပါသည်။ ။

ဆတ်ခနဲ သူ့မျက်နှာမော့လာကာ မိုးစင်ကို ကြည့်သည့် မျက်ဝန်းတွေ ကြောင့် တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားမိ၏။

စူးရှနက်ရှိုင်းသော ထိုမျက်ဝန်းတွေကလည်း မိုးစင်မျက်နှာကို စက္ကန့်အတော်ကြာ ငေးကြည့်နေပြီးမှ စားပွဲပေါ်က ဖိုင်တွေဆီ ပြန်အကြည့်လွှဲသွားခဲ့သည်။ ။

“မင်းရဲ့ သင်တန်း အောင်လက်မှတ်တွေကို တွေ့ပြီးပါပြီ”

M.D နှုတ်က ပထမဆုံး ထွက်ပေါ်လာသော စကားကို မိုးစင် ယောင်ယမ်း ခေါင်းညိတ်မိသည်။ ။

“မင်းရဲ့ အောင်လတ်မှတ်တွေက လက်တွေ့မှာ အထောက်အကူ ပြုနိုင်ရဲ့ လား။ အေးလေ ဒီအလုပ်တွေကို လက်တွေ့မလုပ်ဖူးသေးတော့ မင်းရဲ့ အရည်အချင်းကို ဘယ်လိုသိနိုင်ဦးမလဲ”

မျက်ဝန်းတွေက စားပွဲပေါ်ရှိ ဖိုင်တွဲတွေကို တစ်ရွက်ချင်းလှန်ကြည့်ကာ မိုးစင်ကို တစ်ချက် မော့မကြည့်ဘဲ ပြောနေတာဖြစ်သည်။

မိုးစင်၏ အလုပ်လျှောက်လွှာနှင့်အတူ ပူးတွဲတင်ထားသော သင်တန်းအောင်လက်မှတ်တွေကို သူကြည့်နေပြန်သည်။

အခုမှ လူကိုယ်တိုင် မြင်ဖူးသော ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင် ၊ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ ဦးမိုးသောက်ကြယ် သည် မိုးစင်စိတ်က ကြိုတင်ပုံဖော်ထားပုံနှင့် ကွာခြားလှပါသည်။

ကြီးမားသော ကုမ္ပဏီကြီးကို ဦးဆောင်နေသူသည် အသက် ငါးဆယ်ကျော် အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်မည်ဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့သည်။ အခု လက်တွေ့မှာ တော့ ထိုထက်နုပျိုနေသည်။

အသက်လေးဆယ်ကျော်မျှသာ ရှိမည်ဟု မိုးစင်ခန့်မှန်းကြည့်မိ၏။ နုပျိုတည်ကြည်သော ရုပ်အသွင်ကြောင့် မိုးစင်ခန့်မှန်းတာထက် လေးငါးနှစ်တော့ ပိုချင်ပိုနိုင်သည်။

“မင်း ဒီလုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စားမယ်လို့ ထင်တယ်”

မိုးစင် မျက်နှာကို မော့ကြည့်မေးလာသော စကားကြောင့် ယောင်ယမ်းခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း-

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မကို ခိုင်းကြည့်ပါရှင် ၊ တတ်နိုင်သမျှ အမှားနည်းအောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

မိုးစင်အဖြေကြောင့် သူ့မျက်ခုံးစိမ်းတွေ မသိမသာ မြင့်တက်သွားခဲ့

သည် ။

“မှားတော့မှားမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“လုံးဝမမှားအောင် မိုးစင်ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ ဒေါ်မျိုးသီရိကတော့ မင်းဘက်က ထောက်ခံချက် ပေးထားပါတယ်။ ဒါနဲ့ မင်းအဖေနဲ့ အမေနာမည်က ဪ နေဦး အဖေက ဦးလင်းနောင်”

မိုးစင် လျှောက်လွှာကို ပြန်ငုံကြည့်ကာ သူဆိုတော့ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

“ဖေဖေဆုံးသွားတာ ကျွန်မကို မမွေးခင်ကတည်းကပါ။ အခု ကျွန်မမှာ မေမေပဲ ရှိပါတယ်”

“ဪ...အင်း မင်းမေမေက ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

မိုးစင် ချက်ချင်းမဖြေနိုင်ဘဲ တွေ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ သူက အလုပ်လျှောက်လွှာမှာ ပဲ အကြည့်ရောက်နေသည် ။

“ဟို...လျှောက်လွှာမှာ ကျွန်မ မဖြည့်လိုက်မိဘူးလားဟင်”

“ဪ လျှောက်လွှာမှာ မလိုပါဘူး။ မေးရုံ သက်သက်ပါ။ မင်းအတွက် သိပ်ဝန်လေးစရာ ဖြစ်နေလို့ လား”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး။ မေမေက စင်္ကာပူမှာ အလုပ်လုပ်နေပါတယ်”

အံ့ဩသော အကြည့်တွေနှင့် ဦးမိုးသောက်ကြယ် မျက်နှာက မိုးစင်

ဆီ ပြန်ရောက်လာသည်။ ။

“မင်းက မိခင်နဲ့ အတူနေတာ မဟုတ်ဘူး ပေါ့”

ထိုမေးခွန်းမျိုးတွေ ရင်ဆိုင်အမေးခံရမှာ ကို မိုးစင် စိုးရိမ်ထားခဲ့ပါသည်။ ။ အခုလည်း အလုပ်ရှင်က မေးနေပြီ။ တကယ်ဆို မေမေနှင့် သူမ အဝေးကိစ္စက လုပ်ငန်းနှင့် မသက်ဆိုင်သော ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စဖြစ်သည်။ ။

“ဆောရီး ဦးမေးခွန်းက ဘောင်ကျော်သွားမိပြီ။ ဦးစိတ်ထဲမှာ မင်းကို ရင်းနှီးသွားလို့ မေးလိုက်တာပါ။ ကဲ မင်းကို ဦး အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီ မိုးစင်စင်။ မနက်ဖြန် စဆင်းတော့ ဟုတ်လား”

ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာမိသွားပေမယ့် မိုးစင် မယုံမရဲ ဖြစ်နေသည်။ ။ အန်တီမျိုးသီရိက ဒီကုမ္ပဏီကို သွားလိုက် သူမ ဖုန်းဆက်ထားမည်ဟု ပြောထားသည်။ ။

သူမဘက်က လိုအပ်သော ဘွဲ့အောင်လက်မှတ်နှင့် ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်ထားသော သင်တန်းအောင်လက်မှတ်တွေ ပြည့်စုံစွာ ယူလာခဲ့သည်။ ။ ကျိန်းသေပေါက် အလုပ်ရမည်ဟု တထစ်ချ မတွက်ရဲခဲ့ပါ။

အခုတော့ မနက်ဖြန် စလာဆင်းတော့ဟူသော စကားကြောင့် အံ့သြဝမ်းသာသွားခဲ့တာအမှန်။

“မင်းကို ဦး တစ်လအစမ်းခန့်ကြည့်မယ်။ ဒေါ်မျိုးသီရိကလည်း ထောက်ခံပေးထားလို့ ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်မှာ မင်းလုပ်ရမယ့် ဝန်ထမ်းနေရာ လစ်လပ်နေတယ်။ အရင်လုပ်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို ကိုယ်အလုပ် ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်”

ဦးမိုးသောက်ကြယ် တည်ငြိမ်စွာပြောပြနေတာကို မိုးစင် အလေးအနက် နားထောင်နေလိုက်ပါသည်။ ။

“ကိုယ့်ရဲ့ အလုပ်ခွင် စည်းကမ်းတွေကို သူက အမြဲပေါ့တီးပေါ့ဆ လုပ်တယ်။ အလေးအနက်မထားဘူး။ ကိုယ်သူ့ကို နှစ်ကြိမ် သိပေးပြီး သုံးကြိမ်မြောက်မှာ အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ သူက အရည်အချင်းရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စည်းကမ်းကို မနာခံဘူး။ ကိုယ့်အလုပ်ခွင်မှာ က မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားလေးပဲဖြစ်ဖြစ် စည်းကမ်းက အဓိကပဲ”

စကားသံကို ဒေါသသံမပါဘဲ တည်ငြိမ်ပြတ်သားစွာ ပြောနေသော ဦးမိုးသောက်ကြယ်၏ စိတ်ဓာတ်ကို မိုးစင် နားလည်သဘောပေါက်သလို ရှိပါသည်။ ။

“ဒီတော့ ကိုယ့်အလုပ်ခွင် စည်းကမ်းကို မင်းသိထားသင့်တယ်၊ ရုံးခန်းရဲ့ အရှေ့ဘက် ကြော်ငြာဘုတ်မှာ ကပ်ထားတာ မင်းတွေ့မှာ ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ မိုးစင် တွေ့ခဲ့ပါတယ်”

တည်နေသော သူ့နှုတ်ခမ်းပိပိရိုရီတွေ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ချက် ပြီးရိပ်သန်းသွားကာ ခေါင်းညိတ်ရင်း

“ဟုတ်ပြီ ဒါဆို မနက်ဖြန် အလုပ်စဆင်းပါ။ မင်းရဲ့ အရည်အချင်းကိုတော့ နည်းနည်းပါးပါး စစ်ဆေးရဦးမှာ ပေါ့”

ဦးမိုးသောက်ကြယ် စကားကြောင့် မိုးစင် တစ်ချက်လှမ်းမော့ကြည့်တော့

“မလန့်ပါနဲ့ မင်းမှာ လိုအပ်တာရှိရင် သင်ပြပေးမှာ ပေါ့။ လူတစ်ယောက်ဟာ ချက်ချင်းကြီးတော့ မလုပ်ဖူးသေးတဲ့ အလုပ်နဲ့ အံဝင်ခွင်ကျဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

သူ့စကားကြောင့် တင်းကြပ်စိုးရိမ်နေသော စိတ်တို့ ပြေလျော့ သွားရ ပါသည်။ ။

မိုးစင်နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းထဲက ပြန်ထွက်ခဲ့ရင်း ရုံးခန်းနံရံက ပိုက် ဘုတ်မှာ ကပ်ထားသော ဝန်ထမ်းစည်းကမ်းတွေကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့် မိသည်။ ။

အလုပ်ချိန်တိကျရမည်။

အဲကွန်းအခန်းထဲတွင် ဆေးလိပ်မသောက်၊ ကွမ်းမစားရ။

အလုပ်ချိန်တွင် ဧည့်သည် လက်ခံစကားမပြောရ။ အလုပ်ခန်းထဲ ဧ ည့်သည် ခေါ်မလာရ.....တဲ့။ ။

မိုးစင်အတွက်တော့ ဘာမှ မခက်ခဲ့သော စည်းကမ်းချက်တွေပဲ ဖြစ် သည်။ ။ တကယ်ဆို မိုးစင် ငယ်စဉ်ကတည်းက ထိုစည်းကမ်းဆိုသော ဘောင်ထဲမှာ ပဲ သေဝပ်စွာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ ဖြစ်၏။

မေမေ့ရဲ့ စည်းကမ်းတွေအောက်မှာ မိုးစင် နေသားတကျ ရှင်သန်ခဲ့ ရသော ကာလက အရှည်ကြီး။

ထို စည်းကမ်းဘောင်ကြီးအောက်က လွတ်အောင် မိုးစင် ရုန်းထွက် လာခဲ့သည်။ ။ အခုတော့ ထိုစည်းကမ်းတွေနှင့်ပဲ မိုးစင် ပြန်ရှင်သန်ရဦးမ ည့်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးစင် ဝမ်းသာပါသည်။ ။ ဘဝရှင်သန်နိုင်ဖို့ အလုပ်တစ်ခု ရှာနေခဲ့တာ ဆန္ဒပြည့်ခဲ့ပြီ။

တစ်လအတွင်းမှာ ကုမ္ပဏီ ငါးခု ရောက်ခဲ့သည်။ ။ အခု ဦးမိုးသောက်ကြ ယ်၏ အလှကုန် ကုမ္ပဏီကြီးမှာ မိုးစင်အတွက် အဆင်ပြေခဲ့တာ သိပ်ကို ကံကောင်းပါသည်။ ။

အခန်း (၂)

“ဟယ် သမီး မိုးစင် အစောကြီးနိုးနေပါလား”

အဆောင်ရှင် အန်တီကြီးရဲ့ တအံ့တသြ အမေးစကားကြောင့် မိုးစင် ပါးချိုင့်လေးတွေ ပေါ်လာအောင် ပြုံးပြရင်း

“ဟုတ်တယ် အန်တီ အလုပ်ဝင်ရမှာ မို့လေ”

“ဪ အလုပ်ရပြီလား သမီး၊ ဝမ်းသာတယ်ကွယ် ဘယ်မှာ လဲ သမီး”

“အလှကုန် ကုမ္ပဏီ တစ်ခုမှာ အန်တီ”

“ဪ အေး အေး ကောင်းတယ် သမီး”

အဆောင်ရှင် အန်တီကြီးက သူ့အဆောင်မှာ မိန်းကလေးတိုင်းနှင့် ခင်ခင်မင်မင်နေတတ်သူဖြစ်သည်။ အဆောင် စည်းကမ်းလည်း ကြီးကာ မိသားစု စိတ်ဓာတ်ထားတာမို့လည်း အားလုံးက ချစ်ကြသည်။

မိုးစင် ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲလိုက်ပါသည်။ တစ်ယောက်လည်း လွတ်လပ်စွာ နေချင်တာမို့ အခုလို တစ်ယောက်တည်း တိုက်ခန်းအဆောင်လေး ငှားနေတာ အဆင်ပြေပါသည်။

အခန်းလေးက ကျဉ်းပေမယ့် မိုးစင် တစ်ယောက်အတွက်တော့ အဆင်ပြေသည်။

အခု အလုပ်ချိန်ရတော့ ကုမ္ပဏီ စည်းကမ်းတွေထဲက တစ်ချက်ဖြစ်သော အလုပ်ဝင်ချိန် ကိုးနာရီထက် နောက်မကျရဟူသော စည်းကမ်းက မိုးစင်အတွက် ဂရုတစိုက် ဖြစ်နေသည်။

သူမ အဆောင်ရှိရာမှ ကုမ္ပဏီကို လိုင်းကားစီးလျက် အနည်းဆုံး လေးဆယ့်ငါးမိနစ် တစ်နာရီ တော့ အချိန်ပေးရမည်။

ဒါကြောင့် အရင်ညတွေထက် စောစော အိပ်ရာဝင်ကာ နှိုးစက်ကို ခြောက်နာရီခွဲပေးထားသောကြောင့် အဆင်ပြေသည်။

တနင်္ဂနွေ တစ်ရက်မှ အပ နေ့စဉ် ဆင်းရဲမည့် အလုပ်အတွက်တော့ မိုးစင်စိတ်မှာ ညစ်ညူးမိတာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ဒီအလုပ်က မိုးစင်ဘဝ ရှင်သန် ရပ်တည်ဖို့ အတွက်တော့ သိပ်ကို အဆင်ပြေပါသည်။ ဒါပေမဲ့ မိုးစင်ရဲ့ ဝါသနာအတွက်တော့ ပိုလို့ အလှမ်းဝေးသွားခဲ့ပြီလား။

တကယ်တမ်း စဉ်းစားကြည့်တော့ မေမေစကားတွေက အရမ်းမှန်နေပါသည်။ ။ လူ့ဘဝ ရှင်သန်ရပ်တည်မှုအောက်မှာ မိုးစင်ရဲ့ အနုပညာဝါသနာစိတ်တွေက မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားတော့မည်တဲ့ လား။

မေမေက သူမရဲ့ စည်းစိမ်တွေဥစ္စာတွေ အပေါ်မှာ အခန့်သားထိုင်ပြီး မိုးစင်ရဲ့ ဝါသနာကို အတ္တဆန်စွာ လျှောက်လှမ်းချင်တာလားဟု မေးခဲ့သည်။

ထိုစကားတစ်ခွန်းကပါ မိုးစင်ရင်ထဲကို ထိရှသွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“စိတ်ထဲ မေမေ မေမေရဲ့ ချမ်းသာပိုင်ဆိုင်မှု ငွေကြေးတွေနဲ့ သမီးရဲ့ ဝါသနာကို လှေကားထစ် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူး။ သမီး အစွမ်းအစနဲ့

ကြိုးစားပြမှာ ပါ”

မိုးစင် စကားကို မေမေ လှပသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေတွန့်ကာ လှောင်ပြီးနှင့် ကြည့်နေခဲ့၏။ မေမေ့ရဲ့ အထင်သေးမှုကြောင့်ပဲ မေမေ့အရိပ်က ထွက်ကာ ဝါသနာအတိုင်းကြိုးစားပြဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာဖြစ်သည် ။

ဒေါ်မာနဖြူ ဟူသော နာမည်နှင့်လိုက်အောင် မေမေသည် မာနသိပ်ကြီးသည် ။ အထူးသဖြင့် မေမေ့ရဲ့ ည မာနက ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်သောမာန။

မေမေ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်သော မိုးစင်သည် လည်း မေမေ့ရဲ့ သွေးသားပီပီ မေမေပိုင်ဆိုင်ထားသမျှ အားလုံး ပိုင်ဆိုင်ထားသူလေ။

ရုပ်ရည်ချောမောပြေပြစ်မှု စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာမှုမှာ မေမေ့ထက် အောက်မကျဘူးဆိုတာ သိစေချင်၏။

မိုးစင် ဝါသနာကို အားမပေးခဲ့သော မေမေသည် ကွန်ပျူတာခလုတ်တွေနှင့် အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝကတည်းက ရင်းနှီးစေခဲ့သည် ။ တက္ကသိုလ်က စီးပွားရေးဘွဲ့ကို ရယူစေသည် ။

ဒါပေမဲ့ မိုးစင် ရင်ထဲမှာ ရှိနေသော ဝါသနာက ပြောင်းလဲမသွားခဲ့။ မေမေနှင့် မတူညီတာဆို၍ မိုးစင်ရင်ထဲမှာ ရှိနေသော အနုပညာစိတ်ပဲဖြစ်သည် ။

တက္ကသိုလ်မှာ ကတည်းက ကျောင်းမယ်ရွေးပွဲတွေမှာ စင်ပေါ်တက်ကာ အလှမယ်ဘွဲ့တွေ ယူဖူးသည် ။ ကျောင်းမဂ္ဂဇင်းမှာ မျက်နှာဖုံးရှင်အဖြစ် မိုးစင် ရွေးချယ်ခံရဖူးသည် ။

မေမေသိအောင် မော်ဒယ်သင်တန်းတွေလည်း ခိုးတတ်ထားဖူးသ

ည် ။

ဒါပေမဲ့ ကျောင်းပြီးတော့ မေမေ့ရဲ့ ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေထဲမှာ ပဲ မိုးစင် ဝင်လုပ်ခဲ့ရတာ ဖြစ်သည် ။

မိုးစင် ရင်ထဲက ဝါသနာကြီးကို မေမေ လက်မခံ။ ဥပေက္ခာထားရုံမက မာနစကားနှင့် စိန်ခေါ်လာတော့ မေမေ့အရိပ်က မိုးစင်ထွက်လာခဲ့သည် ။

“မိုးစင် သမီး တကယ် ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလား”

“ဟုတ်တယ် မေမေ သမီးကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်ပြီး အောင်မြင်တဲ့ အနုပညာသမားတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြမယ်”

“ဒီလောက်ထိ ရဲရင့်နေရင် မေမေခွင့်ပြုတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးလိုချင်တဲ့ အောင်မြင်မှုအတွက် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ မလဲလှယ်ရဘူး”

“မိုးစင်စင်ဟာ ဒေါ်မာနဖြူရဲ့ သမီးပါ မေမေ၊ ဘယ်တော့မှ အဲဒီလို အလုပ်မျိုးမလုပ်ပါဘူး။ သမီး အရည်အချင်းအစစ်အမှန်နဲ့ ကြိုးစားမှာပါ”

“ကောင်းပြီ သမီး ငွေကြေးအတွက် သမီးမှာ အခက်အခဲရှိတယ်ဆိုရင် ဘဏ်ငွေစာရင်းမှာ သမီး စိတ်တိုင်းကျ ထုတ်ယူနိုင်တယ်”

ဘဝကို တစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်မည့် သမီးအတွက် မေမေသည် မိဘတစ်ဦးတည်းရဲ့ သောကနှင့် စီစဉ်ပေးခြင်းဟု မိုးစင် နားလည်ပါသည် ။

ဒါပေမဲ့ မေမေ သုံးခွင့်ပေးထားသော ဘဏ်ငွေစာရင်းကို ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့်မှ မထိဟု မိုးစင် မာနထားခဲ့သည် ။

ရန်ကုန်မှာ အဆောင်ငှားနေသည် ။ စင်္ကာပူနှင့် မြန်မာပြည်အိမ်ဦးနှင့် ကြမ်းပြင်ကို ကူးသန်းနေသော မေမေ ရန်ကုန်မှာ ခြံနှင့် တိုက်ကြီးဝယ်ထားပေမယ့် မိုးစင်မနေပါ။

မေမေရဲ့ အကူအညီ အထောက်အပံ့တွေနှင့် ကင်းလွတ်စွာ အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားချင်၏။

ရင်ဆိုင်ရသော အခက်အခဲက မိုးစင်ရဲ့ စားဝတ်နေရေးအတွက် လိုအပ်သော ငွေကို ရှာဖွေ အလုပ်တစ်ခု။

ရုံးခန်း နံရံက ကိုးနာရီထိုးဖို့ တစ်မိနစ်အလိုမှာ ကုမ္ပဏီ ကားစတင်ကို CYGNUS ကားပြာကြီး ထိုးရပ်လာသည် ။

ကားတံခါး ဖွင့်ဆင်းလာသော ဦးမိုးသောက်ကြယ် ဝတ်ဆင်ထားသည် က Giorrenzo တံဆိပ် ရှုပ်အဖြူမှာ အနက်စင်းလေးတွေပါသော အင်္ကျီကို စတိုင်ပန် (နံ) အနက်ဘောင်းဘီနှင့် တွဲဝတ်ဆင်ထားသည် ။

ဆံပင်တိုတို သေသေသပ်သပ်နှင့် ရှင်းသန့်နေသော မျက်နှာက ချောမောတည်ကြည်သည် ။ အရပ်အမောင်းမြင့်မားကာ ကျစ်လစ်ကြည့်ကောင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် လူငယ်တစ်ဦးလို တက်ကြွ လန်းဆန်းနေသည် ။

အညိုရောင် သားရေလက်ဆွဲအိတ်ကို ဆွဲကာ ရှူးဖိနပ် အနက်နှင့် ခြေလှမ်းတွေက ညီညာစွာ လှမ်းလာသော ဦးမိုးသောက်ကြယ်ကို မိုးစင်လည်း တခြားဝန်ထမ်းတွေနည်းတူ ရုံးခန်းဝက ရပ်ပြီး စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည် ။

“ဂွတ်(ထ်) မောနင်း”

အပြုံးတစ်ခုနှင့် ဝန်ထမ်းအားလုံးကို နှုတ်ဆက်သော သူ့အသွင်က

ကြည်လင်လန်းဆန်းနေပါသည်။ ။

“ဂွတ်မောနင်းပါ ဆရာ”

အားလုံးကလည်း ပြန်နှုတ်ဆက်ကာ ကိုယ့်ရုံးခန်းဆီ ကိုယ်လှည့်ဝင် သွားကြသည်။ ။ မိုးစင်ကတော့ သူနှင့် ရုံးခန်းတူမို့ တံခါးဝကပဲ ရပ်စောင့် ရသည်။ ။

“မင်း အလုပ်ချိန် တိကျသားပဲ။ ဂွတ်မောနင်းပါ မိုးစင်စင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဂွတ်မောနင်းပါ ဦး”

ဦးမိုးသောက်ကြယ်ဆိုသော နာမည်နာမ်စားအစား ဦးဟု ပဲ မိုးစင် ခေါ်တော့ သူ ဖျပ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့် ခေါင်းညိတ်ရင်း

“ကဲ ဒီမှာ ရုံးခန်းတံခါးသော့ ဖွင့်လိုက်၊ နောက်နေ့တွေကျ မင်းကို သော့အပိုပေးထားမယ်။ စောရောက်နေရင် ရုံးခန်းထဲ ဝင်စောင့်နေလို့ ရ တာပေါ့”

ပြောရင်း ကမ်းပေးနေသော သော့ကို မိုးစင် လှမ်းယူကာ ရုံးခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

ရုံးခန်းထဲ ဝင်တော့ မိုးစင် သူ့လက်ထဲက သားရေအိတ်ကို အလိုက် တသိ လှမ်းယူတော့

“ကျေးဇူးပဲ မိုးစင်”

သူ ကျေးဇူးတင်စကားပြောကာ အလုပ်စားပွဲဆီ လျှောက်သွား၏။ သူ့အလုပ်စားပွဲနှင့် ယှဉ်ထားသော ဘယ်ဘက်အခန်းထောင့်မှာ ကွန်ပျူတာနှင့် ဖိုင်တွဲတွေ သေသပ်စွာ တင်ထားသော စားပွဲတစ်လုံးရှိနေ၏။

“ဟော ဟို စားပွဲမှာ မင်းရုံးထိုင်ပေါ့။ ခဏလေး ငါးမိနစ်မှာ မင်းစစ်

ဆေးပေးရမယ့် စာရင်းဖိုင်တွေ ငါလာပို့ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး”

တကယ်လည်း သူမအလုပ်စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး ငါးမိနစ်မှာ သူ စာရင်းဖိုင်တွဲတေါ် ယူလာကာ ပေးသည်။ ။

သူ စေခိုင်းမှာ ကြားချက်တွေကို အသေအချာနားထောင်ပြီးတော့ မိုးစင် လုပ်စရာရှိတာကို ဆက်လုပ်လိုက်ပါသည်။ ။

တကယ်ဆို ဒီလုပ်ငန်း စာရင်းဖိုင်တွေက သူမအတွက် ခက်ခဲလွန်းသော ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါ။

စင်္ကာပူက မေမေရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ဒီလုပ်ငန်းတွေနှင့် တစ်နှစ်ကျော် မိုးစင် ကျင်လည်ခဲ့ဖူးသည်။ ။

ဦးမိုးသောက်ကြယ် စေခိုင်းသော တာဝန်တွေကို ထမင်းစားချိန်ဆယ့်တစ်နာရီ မခွဲခင်မှာ ပဲ မိုးစင် ပြီးဆုံးသွားခဲ့၏။

“မိုးစင် ဆယ့်တစ်ခွဲကျရင် ထမင်းစားချိန်နော် ညာဘက်မှာ စားသောက်ခန်းရှိတယ်။ အဲဒီမှာ မင်းသွားစား မပြီးသေးတဲ့ အလုပ်တွေကို ပြီးမှ ဆက်လုပ် ဟုတ်လား”

“မိုးစင် အားလုံးပြီးပြီဦး။ အခုပဲ ဦးကို လာအပ်တော့မလို့ ”

မျက်ခုံးစိမ်းစိမ်းတွေ ပင့်တက်လာကာ ဦးမိုးသောက်ကြယ် အံ့သြဟန်ကြည့်သည်။ ။ပြီးမှ -

“အိုခေ ပြီးရင် စစ်ကြည့်တာပေါ့။ မင်း lunch time ဆင်းလို့ ရပါပြီ”

ဆယ့်တစ်နာရီလည်း ခွဲပြီမို့ မိုးစင် ရုံးခန်းထဲက ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။ တကယ်ဆို မိုးစင် ထမင်းချိုင့်ထည့်မလာပါ။ အဆင်ပြေရာ ဆိုင်မှာ ဝယ်

စားမည်ဟု ပဲ စိတ်ကူးထားခဲ့၏။

“သမီး ထမင်းဘူး မပါဘူးလား”

ရုံးစောင့် ဝန်ထမ်းဦးလေးကြီးမေးတော့ မိုးစင် ခေါင်းလေးခါပြရင်း-

“မပါဘူး ဦးလေး။ အပြင်မှာ ပဲ စားရမှာ ပဲ။ သမီးက အဆောင်သူဆို တော့ ချက်စားခဲ့တယ်လေ”

“ဒီနားက ဆိုင်တွေက ဈေးကြီးတယ် သမီးရဲ့ ။ ဦးလေးတို့ တော့ ထမင်းဘူးပဲ ထည့်ယူလာကြတာ”

“ဟုတ်လား လမ်းဘေးဆိုင်လေးတွေ မရှိဘူးလား”

“အဲဒီလိုဆိုင် ဒီအနားမှာ မရှိဘူး။ ရှမ်းခေါက်ဆွဲတို့ ဆီချက်တို့ လောကနဲ့ အလုပ်မဖြစ်ပါဘူး သမီးရယ်”

“အင်း ဒါဆိုလည်း နောက်နေ့တွေကျ သမီး ထမင်းဘူးထည့်ယူလာရတော့မှာ ပေါ့။ ဒီနေ့တော့ အဆင်ပြေသလိုပဲ”

ပြောပြီး ရုံးခန်းရှေ့ကို ထွက်ခဲ့သည် ။ မြင်လိုက်ရသော ဆိုင်တွေက တကယ့် ရက်စတော့ရနံ့ဆန်ဆန် ဆိုင်တွေပဲ သုံးလေးဆိုင် တွေ့သည် ။

ကံကောင်းထောက်မစွာ တွေ့သော ဆီချက်ဆိုင်လေးထဲဝင်ကာ ဆီချက်တစ်ပွဲနှင့်ပဲ တင်းတိမ်လိုက်ပါသည် ။

မိုးစင် ရုံးခန်းထဲကို သတ်မှတ်ချိန် ဆယ့်နှစ်ခွဲဖို့ ငါးမိနစ်အလိုမှာ ပြန်ဝင်ခဲ့သည် ။

ဦးမိုးသောက်ကြယ်က စားပွဲမှာ ထိုင်ကာ မိုးစင် စက်ထဲ ရေးသွင်းပြီး သမျှ စာရင်းတွေကို ထိုင်စစ်ဆေးနေသည် ။ သူမကို မြင်တော့ မော့ကြည့်ရင်း-

“မဆိုးပါဘူး မင်းက ဦးထင်ထားတာထက် တော်တယ်။ မင်းမှာ အတွေ့အကြုံတော့ ရှိမယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေနဲ့ အတူတူ စာရင်းဇယားတွေ ဝင်ကူလုပ်ပေးဖူးပါတယ်”

“အိုခေ အိုခေ ခဏနေရင် ဦးကို ရုံးစာရွက် ငါးရွက်လောက် ရိုက်ပေးစမ်းပါ ဖြစ်တယ်နော်”

“ဟုတ် ရပါတယ် ဦး”

မိုးစင် ပါးချိုင့်လေးပေါ်အောင် ပြုံးရင်း ခေါင်းလေးညိတ်တော့ ဦးမျက်ခုံးလေးတွေ ပင့်ကာ ငေးကြည့်နေတာ အတော်ကြာသည် ။

ဘာဆက်ခိုင်းဦးမှာ လဲ ဟု ထင်ကာ မိုးစင် မတ်တပ်လေးရပ် စောင့်နားထောင်နေတော့

“အင်း အင်း ရပြီ ဒါပါပဲ”

ပြောပြီး မိုးစင် စားပွဲက ဦးမိုးသောက်ကြယ် ထကာ သူ့အလုပ် စားပွဲဆီ ပြန်လျှောက်သွားခဲ့၏။

မိုးစင်ကတော့ ပထမဆုံးနေ့မှာ ပဲ ဦးမိုးသောက်ကြယ်ရဲ့ လက်ခံ ချီးကျူးစကားလေးကြားလိုက်ရတာမို့ ဝမ်းသာကျေနပ်မိသည် ။

အလုပ်ရှင်ရဲ့ ကျေနပ်မှုက မိုးစင်ရဲ့ အရည်အချင်းပဲ မဟုတ်လား။

အခန်း (၃)

“ဒါနဲ့ တောင် စင်လေးက ဖုန်းမဆက်ဘူးကွာ နေနိုင်လိုက်တာ”

ထင်သည့်အတိုင်း တွေ့သည် နှင့် နှိုင်းအပြစ်တင်တော့သည်။ မိုးစင် အလုပ်ရပြီဆိုတာ ဖုန်းမဆက်ဘဲ အခု လေးရက်ကြာမှ သိရတာကို ကျေနပ်ပုံမရ။

“အခု သိရပြီပဲ နှိုင်းရဲ့ ။ အတူဆုံမှ ပြောမယ်လို့ စင်က တွေးထားတာ”

နှိုင်းနှင့် မိုးစင်တို့ ဆုံတွေ့တတ်သည့် ဒီလို တနင်္ဂနွေနေ့လေးက တော့ အခုချိန်မှာ နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ အားလပ်ရက်ပဲ ဖြစ်သည်။

တက္ကသိုလ် တတိယနှစ်ရောက်မှ နှိုင်းဝီရနှင့် မိုးစင်တို့ တရားဝင်ချစ်သူဝရောက်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။ ။ ခင်မင်နေခဲ့တာကတော့ ပထမနှစ်ကတည်းက ဖြစ်သည်။

ဘွဲ့ရတော့ နှိုင်းက မေမေ့ဆီက လက်ထပ်ခွင့်တောင်းဆိုမည် ဆိုပေမယ့် မေမေ့ရည်ရွယ်ချက်က မိုးစင်ကို စင်ကာပူက ကုမ္ပဏီမှာ အတွေ့အကြုံရအောင် အလုပ်ဝင်စေချင်သည်။

ဒီလိုနှင့် နှိုင်းဝီရ အစီအစဉ် နောက်ဆုတ်ခဲ့ရကာ မြန်မာပြည်မှာ ပဲနေရစ်ခဲ့ကာ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးတစ်ခု ကြိုးစားမည်ဆို၏။

မေမေ့ဆန္ဒအတိုင်း စင်ကာပူက မေမေ့အလုပ်ကုမ္ပဏီမှာ မိုးစင် တစ်

နှစ်တိတိ အလုပ်လုပ်ပြီး မြန်မာပြည်ပြန်လာချိန်တွင် နှိုင်းဝီရကလည်း ကိုယ်ပိုင် ရက်စတော့ရင့်တွေနှင့် အောင်မြင်နေသည် ။

ရန်ကုန်မှ တင် ဆိုင်ခွဲတွေ ငါးဆိုင် ဖွင့်ထားနိုင်သည် အထိ အောင်မြင်နေ၏။

မေမေကလည်း မိုးစင်ကို မြန်မာပြည်တွင် ကုမ္ပဏီတစ်ခု တည်ထောင်ကာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း တည်ထောင်ပေးချင်၏။

သို့ပေမယ့် မိုးစင်ရဲ့ ဝါသနာနှင့် ပတ်သက်ကာ မေမေနှင့် မိုးစင် အဖုအထစ်ဖြစ်ခဲ့၏။

မိုးစင် မေမေအရိပ်က ထွက်ခဲ့တော့ နှိုင်းက လက်ထပ်ဖို့ တောင်းဆိုသည် ။ ဒါပေမဲ့ မိုးစင် ငြင်းခဲ့သည် ။

“နှိုင်း မိုးစင် ဝါသနာကို နားလည်ပါတယ်။ အခု မေမေနဲ့ စိန်ခေါ်ပြီး စင် ကြိုးစားပြမလို့ ”

“ဟာကွာ ဒါဆို ကိုယ်တို့ အတူနီးရဖို့ အရေးက ဝေး လာပြီပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး နှိုင်းရယ်။ မိုးစင်ကို တစ်နှစ်ပဲ အချိန်ပေးပါ။ မိုးစင် ကြိုးစားကြည့်ချင်တယ်”

မိုးစင်၏ ပြင်းပြသော ဝါသနာကို သိထားသော နှိုင်းဝီရ ခေါင်းညိတ်ရှာပါသည် ။ မေမေထက်စာလျှင် နှိုင်းဝီရသည် မိုးစင်အပေါ်မှာ နားအလည်ဆုံး ချစ်သူတစ်ယောက်ပါပဲ”

မိုးစင် ဘဝကို မိုးစင် ရုန်းကန်မည်ဆိုတော့ နှိုင်းက သူ့ရဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးသေးသည် ။

“ကိုယ့်ရဲ့ ဝီရ (၄) နဲ့ (၅) မှာ မိုးစင် တာဝန်ခံဖြစ်ဖြစ် မန်နေဂျာ ဖြစ်ဖြ

စ် ဝင်လုပ်လေ”

“ဟင့်အင်း မိုးစင် ရည်ရွယ်ချက်က ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ ကိုယ် ကြိုးစားချင်တာ မေမေ့အကူအညီတောင် မယူဘူး”

“ဟာ စင်လေးရယ် သားအမိချင်း မာနတွေကြီးလိုက်တာ”

နှိုင်းထင်ချင်သလို ထင်စေတော့ မိုးစင်စင်ဆိုတာလည်း ဒေါ်မာနဖြူလိုပဲ ကိုယ်ပိုင်မာနနှင့် ခွန်အားတို့ ရှိသည် ဆိုတာ ပြသချင်သည်။

“စင်လေး”

မိုးစင် ပခုံးကို သိုင်းဖက်ကာ နှိုင်းဝီရ ခေါ်တော့ အတွေးလေး ပြတ်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲဟင် နှိုင်း”

“စင်လေးတို့ ကုမ္ပဏီက အလှကုန်ထုတ်တဲ့ ကုမ္ပဏီဆိုတော့ ဝန်ထမ်းတွေက မိန်းကလေးတွေ များမှာ ပေါ့”

“ မဟုတ်ဘူး နှိုင်း၊ ယောက်ျားဝန်ထမ်းတွေချည်းပဲ မိုးစင်တစ်ယောက်ပဲ မိန်းကလေးရှိတာ”

“ဘယ်လို”

နှိုင်း မျက်နှာမှာ အံ့ဩရိပ်နှင့်အတူ စိုးရိမ်ရိပ်လေးတွေပါ ဖြတ်သန်းသွားတာမြင်သည်။ မိုးစင် ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးလိုက်ရင်း

“ဟုတ်တယ် နှိုင်းရဲ့ မိုးစင်အလုပ်က စက်ရုံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကုမ္ပဏီရုံးချုပ်မှာ လေ။ ဒီတော့ ဝန်ထမ်းတွေ ခန့်ထားတာ ယောက်ျားလေးတွေ ချည်းပဲ။ မိုးစင်က M.D ရဲ့ ရုံးခန်းမှာ ကွန်ပျူတာ စာရင်းကိုင်လေ”

“စင်လေးရယ် ယောက်ျားတွေပဲ ရှိတဲ့ ရုံးခန်းမှာ စင်လေးတစ်ယောက်

က်တည်း ဆိုတော့”

နှိုင်းရဲ့ အူတိုမှုကိုတော့ မိုးစင် ပါးချိုင့်ကလေးတွေ ခွက်ဝင်သွား
အောင် ရယ်မိသည်။ ။

“ဟုတ်တယ်လေ ကိုယ်က အလှကုန် ကုမ္ပဏီဆိုတော့ မိန်းကလေး
တွေများ မယ် ထင်နေတာ”

“နှိုင်းကလည်း အခုက စက်ရုံ မဟုတ်ဘူး အရောင်းစင်တာ မဟုတ်
ဘူး ။ ကုမ္ပဏီ M.D ရဲ့ ရုံးခန်းလေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှိုင်းစိတ်မချတာ အမှန်ပဲ။ ယောက်ျားလေး ဝန်ထမ်း
တွေပဲဆို ကိုယ့်ဆိုင်မှာ ဝင်ဦးစီးပေးပါဆိုတော့ မာနကြီး တစ်ခွဲသားနဲ့ ငြ
င်းတယ်။ အလှ အလုပ်ကျတော့ လက်ခံတယ်”

နှိုင်းနှုတ်ခမ်းလေးတွေ စုသွားတာ ရယ်စရာကောင်းသလို ချစ်ဖို့ လ
ည်းကောင်းပါသည်။ ။ နှိုင်းသည် ယောက်ျားပီသ ချောမောကာ မိုးစင်အ
တွက်တော့ သံယောဇဉ်ပို ချစ်ရသူပဲ ဖြစ်၏။

နှိုင်းသည် လည်း သူမကို သိပ်ချစ်တာ သိပါသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ မိုးစင် စ
နောက်ချင်သေးတာမို့-

“ကောင်လေးတွေတင်မကဘူး။ အန်ကယ်လ်ကြီး ခန့်ခန့်ချောချော
တစ်ယောက်လည်း ရှိသေးတယ် နှိုင်းရဲ့”

“တကယ်လား စင်လေးတို့ ဘော့စ်က အဘိုးကြီးလား”

“အဖိုးကြီးမဟုတ်ပါဘူး။ အသက် ၄၀ ကျော်ပဲရှိဦးမှာ လူပျိုကြီးထင်
တာပဲ။ ခန့်ခန့်ချောချောနဲ့ ဟောလိဂ်ဒ်မင်းသား ဘရက်ပစ် ရုပ်မျိုး”

နှိုင်း မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်ကာ အလိုမကျသလို ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ

“ကိုယ်မြင်ဖူးချင်တယ်”

“စည်းကမ်းကတော့ ဘာကြီးသလဲ မမေးနဲ့ ”

“တကယ် စည်းကမ်းကြီးတာဆို ကောင်းပါတယ်”

“ဘာကောင်းတာလဲ မကောင်းပါဘူး။ မိုးစင် နေ့တိုင်း အဆူခံထိမှာ မသိဘဲနဲ့ ”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ စင်က ဝန်ထမ်းကောင်လေးတွေနဲ့ သွားရောလို့ လား။ ဒါမှ မဟုတ် ကောင်လေးတွေက လာရောလို့ လား”

“ဒါပဲ ဒါကလွဲရင် စဉ်းစားစရာမရှိတော့ဘူး”

မိုးစင် မျက်စောင်းလေးထိုးကာ ဆိုတော့ နှိုင်းက နဖူးလေးကို ငုံ့နမ်းပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည် ။ ရယ်လိုက်လျှင် ပိုမိုချောမော ကာ ချစ်စရာကောင်းသော နှိုင်းဝီရသည် ကျောင်းမှာ တုန်းကလည်း ကင်းတစ်ပါးပဲဖြစ်သည် ။

ကင်းနှင့် ကွင်း ချစ်သူတွေဖြစ်ကြတော့ အားလုံးက တစ်ညီတညွတ် တည်း လိုက်ဖက်ညီသည် ဟု ပြောခဲ့ကြဖူး၏။

“ကိုယ့်ချစ်သူကို အထင်သေးလိုက်ပုံက ဒီယောက်ျားလေးထဲကကို မထွက်ဘူး။ အဆူခံရမယ်ဆိုတာက အိပ်ရာထနောက်ကျလို့ အလုပ်ချိန် နောက်ကျမှာ ကိုပြောတာ”

“ဒါဆိုလည်း ခန့်ခန့်ချောချော အဘိုးကြီးနဲ့ ပိုင်အောင်ပေါင်းထားပေါ့ စင်လေးရဲ့ ”

“နှိုင်းနော် လာပြန်ပြီ ဒီစကား”

“ဟား ဟား ဟား ဆောရီး ဆောရီး အူတိုပြီးအကျင့်ပါနေလို့ ”

ပြောရင်း နှိုင်းက မိုးစင် ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းဖက်ထားရင်း

“စင်လေးက အရမ်းလှတယ် ချောတယ်။ အဝတ်အစား ဒီဇိုင်းကအစ ဘာဝတ်ဝတ် လိုက်ဖက်စမတ်ကျတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်က စိတ်မချတာပါ။ ဒါနဲ့ စင်လေး မေမေ သိလား။”

“ဘာကိုမေးတာလဲ နှိုင်း ။ အဆောင်မှာ နေတာလား အလုပ်လုပ်တာကို ပြောတာလား။”

“နှစ်ခုစလုံးပဲလေ စင်လေး ဘာတွေလုပ်နေ ဘယ်လိုနေထိုင်တယ် ဆိုတာ သိသလားလို့ ”

နှိုင်းဝီရ အမေးကြောင့် မိုးစင် မျက်နှာလေး တည်သွားခဲ့ရင်း-

“အဲဒါကို မိုးစင် စိတ်မဝင်စားဘူး နှိုင်း။”

“အဲဒီလိုမပြောရဘူးလေ။ အင်းလေ မိခင်ပဲ သိမှာ ပါ။ တမင်မသိချင် ယောင်ဆောင်နေတာ ထင်တယ်။ တကယ်တော့ အန်တီ အယူအဆကလည်း မမှားပါဘူး။”

“မေမေ မမှားဘူးဆိုရင် မိုးစင် မှားတာလား။”

“စင်လေးဘက်ကကြည့်ရင်လည်း စင်လေးမှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အန်တီပြောသလိုပဲ စင်လေးက အန်တီရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေ။ အန်တီ အခုလို အခြေအနေရောက်အောင် ကြိုးစားခဲ့တာ စင်လေးအတွက်ပဲပေါ့။ အောင်မြင်နေတဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို စင်လေးကိုပဲ ဦးဆောင်လက်လွှဲစေချင်မှာ ပေါ့။ ပြီးတော့ စင်လေးရဲ့ ဝါသနာလမ်းက အခက်အခဲတွေ အတားအဆီးတွေ အများကြီးနဲ့ လေ”

မေမေ နှိုင်းပြောသလိုပဲ ပြောခဲ့ ဝေဖန်ခဲ့ဖူးပါသည် ။ ဒါပေမဲ့

ဒီလိုပြောရလောက်အောင်လည်း

မေမေသည်

အနုပညာလောကအကြောင်း စိတ်ဝင်စားသူမဟုတ်ပါ။

သူမ တစ်သက်မှာ မေမေ နှုတ်က သီချင်းညည်းသံတောင် မကြားဖူးခဲ့ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း မိုးစင်ရဲ့ ဝါသနာကို ပြောတိုင်း မေမေသည် လှောင်ပြီးနှင့်ပဲ ကြည့်နေတတ်ခဲ့သည် ။

“နှိုင်း မိုးစင်လောက် မေမေ့အကြောင်းကို မသိပါဘူး။ မေမေ့မှာ အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ခံစားမှု မရှိပါဘူး။ မေမေက မိုးစင် ဝါသနာကို အထင်မကြီးဘူး။ မေမေသိတာက စီးပွားရေးပဲ။ အနုပညာကို ဘာမှ ခံစားတတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

နှိုင်း ဘာမှ မဆိုဘဲ ပင့်သက်ရှိုက်သည် ။ မေမေကို နှိုင်း ရင်းရင်းနှီးနှီးဆုံတွေ့ဖူးတာ မဟုတ်ပေမယ့်လည်း မိခင်တစ်ယောက်ဟူသော အမြင်နှင့် မြင်သိခံစားနေတာပဲ ထင်၏။

“လူမှန်ရင် အနုပညာကို မခံစားတတ်ဘူးရယ်လို့ မရှိပါဘူး စင်လေးရယ်”

“ဟုတ်တယ် အနုပညာကို မချစ်တတ်အောင် မုန်းတဲ့ လူမရှိဘူး။ မေမေကတော့ မုန်းကို မုန်းနေတာလို့ ထင်တယ်”

“ဟာကွာ စင်လေး ဒီလိုမပြောပါနဲ့ စင်လေးကကော စင်လေး အယူအဆတွေကို တသမတ်တည်း ဆုပ်ကိုင်နေတော့မှာ လား”

“အဲဒါ မိုးစင် ရည်မှန်းချက်ပဲ နှိုင်း။ အလုပ်လုပ်ရင်း မိုးစင် ကြိုးစားနေမှာ ပါ။ အခွင့်အရေးပေးလာရင် ရှာဖွေတွေ့လာရင် ဒီအလုပ်ကထွက်ပြီး ကြိုးစားမှာ ပဲ ဖြစ်အောင်ကြိုးစားမှာ ပဲ”

“တော်တော် လောဘကြီးတာပဲ”

နှိုင်းပြီးစစနှင့် မိုးစင် နှဖူးလေးကို လက်ညှိုးလေးနှင့် ထောက်တို့
ကာ ပြောသည်။ မိုးစင် ရင်ဘတ်ထဲက လေးပင်နေမှုတွေကို နှိုင်း ဖြေ
လျော့ပေးတာ နားလည်သည်။

နှိုင်းက မိုးစင် ဝါသနာကို တတ်စွမ်းသမျှ ကူညီပေးမည်ဟု
အကြိမ်ကြိမ်ကတိပေးဖူးသည်။

ဒါပေမဲ့ မေမေ့အမြင်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် အကူအညီကြောင့်
မိုးစင် ဝါသနာ ဖြစ်ခဲ့တာလို့ အမြင်မခံနိုင်ပါ။

ဒါ လောဘလား မာနလား နှိုင်း ထင်ချင်သို့ ထင်စေတော့။

“စင်လေး အဘိုးကြီးကို ကိုယ် လာလေ့လာကြည့်မယ်နော်”

“ဘာ စင်လေး အဘိုးကြီးလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး စင်လေး ရုံးကို လာလည်ချင်တယ်လို့ ပြောတာ”

“ဧည့်သည် ကို အလုပ်ချိန်မှာ လက်ခံပြောလို့ မရဘူးတဲ့ ရှင့်”

“ဟာကွာ စည်းကမ်းက ကြီးလိုက်တာ”

“စောစောကတော့ စည်းကမ်းကြီးတာ ကောင်းတယ်ဆို”

“အင်းလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စင်လေးရဲ့ အလုပ်ရုံးခန်းကိုတော့ ကိုယ်သိ
ထားမှ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

“ဘာလဲ လိုက်ချောင်းမလို့ မဟုတ်လား”

နှိုင်းရဲ့ သဝန်တို့မှုကို မိုးစင် နားလည်ပြီးသားဖြစ်သည်။ နှုတ်က ဘ
ယ်လို့ပဲပြောပြော နှိုင်းသည် ခွင့်လွှတ်နားလည်တတ်ပြီး ချစ်သူရဲ့ သိ
က္ခာတရားကို ယုံကြည်သူ၊ ကိုယ်တိုင်လည်း သိက္ခာတရားကို တန်ဖိုး
ထားသူ တစ်ယောက်လေ။

မိုးစင် နှလုံးသားမှာ လည်း နှိုင်းဝီရသည် မြတ်နိုးရသော ချစ်သူပါပဲ။
ဒါဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲမှာ မဟုတ် ယုံကြည်ဆဲ။

*